

כ"ו אייר ה'תשע"ה 15.5.15

מגזין מס' 329

שבת פרשת בחוקותי/מברכים חודש סיון

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

החייב כספך

המתחייב לאמת - משתחרר

תמליל בעיבוד קל מתוך שיעורי הרב קלב

יהודי, מלשון 'מודה על האמת', שליחותו להיות 'משרת' – עליו לשרת את האמת ובכך ל'ארח' אותה בכל הנהגותיו ואורחות חייו. האמת ענינה אין סופי ובלתי מוגבל, ואילו האדם (חכם ונבון ככל שיהיה) כוחותיו מוגבלים הם. ומכיון שאין בכח האדם הגבולי לתפוס את הבלתי מוגבל, ואין הוא יכול לומר שהאמת 'מונחת אצלו בכיס' – הרי שכדי לדבוק בה יכול הוא רק לשרתה ובכך להשכינה בתודעתו ותפיסת עולמו! למשל, כאשר אני משרת את אמת הזוגיות, אזי הופך אני למקום של שלום – איזון והרמוניה בין הקצוות שבתוכי. היינו שלא רק הצד האלוקי-ערכי שב'משרת' האמיתי מעונין בהתקרבות אל בן/בת הזוג שלו, אלא אפילו הצד הבהמי שבו, שכל כולו אנוכיות ופניות אישיות – גם הוא מבין שהענין כדאי וטוב בעבורו. זוהי תכלית העבודה: עלי לטרוח וללמד את הצד ה'כדאיניק' שבי שהאמת עצמה כדאית. שגם הצד הנהנתן שבי יבין, בשפתו הוא, שפת האינטרסים, שהאמת היא הדבר הבריא והנכון, ובמילא – גם המענג ביותר! בניגוד לנפשנו הערכית, שכל ענינה שליחות ונתינה לעולם, מהותה הגלויה של נפשנו הבהמית היא תחושת 'אני המרכז והכל סביבי'. על כל צעד ושעל בוחנת היא מה התועלת האישית, בנפש ובגוף, שתצמח לה מכל דבר וענין. כאשר האדם מתמיד בעבודתו זו בשירות ה'נכון בגלל שהוא נכון', ומשתדל לתת בזה את מיטבו, תוך התאפקות ודחיית סיפוקים מיידיים – מגלה הוא אט אט כיצד לפתע גם נפשו הבהמית סוף סוף עונה אחרי האמת 'אמן'. התחייבותו של האדם לאמיתות החיים ממתיקה את נפשו הבהמית ומגלה את שורש שורשה. המתקה זו מתרחשת רק כאשר מבין הוא בשכלו האנוכי שהתמסרותו לכללי וחוקי האנושיות המתוקנת היא בעצם האינטרס הכי גדול שלו. רק בעבודה זו יכול האדם לצאת מ'המתרת' אל החירות והשיחרור ממגבלותיו (השיחוד העצמי, הכניעה ללחצי דעת הקהל וצווי האופנה המתחלפים, השיעבוד לדחפים בלתי נשלטים וכו'). ואזי, כמעין המתגבר, יכולים כוחותיו ואיכויותיו הכמוסים להתגלות באין מפריע ולהתממש בעולם שכמנהגו נוהג.

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 20:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. הכניסה לישוב בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, רח' הזית 83 בבית הכנסת שבחצר משפחת שרעבי. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com

התכנסות (כיבוד ושתייה קלה מ-20:00) במושב חמד, לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144

[בכניסה למושב חמד - ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר]

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

שבת מברכים חודש סיון

בשבת שלפני ראש חודש, מודיעים בבית הכנסת ברוב עם אודות היום, השעה והרגע המדויק בו חל מולד הלבנה ובאיזה יום יחול ראש החודש. בשבת זו, פרשת 'בחוקותי', מכריזים: המולד יהיה ביום שני, שעה 2 בצהריים, 11 דקות ו-5 חלקים. ראש חודש סיון ביום שלישי הבא עלינו לטובה. לאחר מכן, בעומדו עם ספר התורה בידיו, מברך שליח הציבור את נוסח ברכת החודש, ומייחל עם הציבור כולו שהחודש הבא עלינו לטובה יהיה מבורך בגשמיות וברוחניות.

כתוב בפתק: על כמה יהודים פעלת שישתדלו לומר את כל התהילים בשבת מברכים?"

מתברכים כל הימים

כידוע, מן השבת, יום המנוחה וההתעלות, מתברכים כל ימות השבוע - הן הימים שלפניה והן אלה שלאחריה. הימים שקודם השבת הינם ימי הכנה לשבת, ועל הימים שלאחריה נמשכת השראתה. אמנם בשבת זו, בה מברכים החודש, נוספת מעלה יתירה - ממנה מתברך ראש החודש (הכולל את כל ימות החודש הבאים עלינו לטובה), על מועדיו והימים המיוחדים שבו.

בשבת זו, לאחר תפילת שחרית נוהגים להתוועד, שבת אחים גם יחד, כדי להכין ולעורר עצמנו להכנס לימי החודש הבא בשמחה ובטוב לבב מתוך הוספה בענייני נר מצוה ותורה אור.

אמירת תהילים בציבור

בשבת זו, השכם בבוקר, מתקבצים בבית הכנסת לאמירת כל ספר תהילים בציבור. אחרי אמירת התהילים יאמר 'קדיש יתום' מי שהוריו אינם בין החיים. ואם יש אזכרה או אבל ('חיוב') - יאמרו קדיש אחר כל ספר, ויאמרו תחילה ה'יהי רצון' המיוחד שאחרי כל ספר וספר. אחרי כן נוהגים ללמוד מאמר חסידות שיהיה מובן לכל, ולאחר הלימוד מתפללים תפילת שחרית.

אודות אמירת תהילים בציבור בשבת מברכים אמר אדמו"ר הרי"צ: "דבר אמירת תהילים האמור, אינו שייך לאיזה נוסח... ומצד אהבת ישראל... עלינו להשתדל בכל מיני השתדלות, אשר יוקבע בכל הבתי כנסיות באיזה נוסח שיהיה".

והוסיף על כך הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו: "כשיבוא משיח, לא יידע שום 'קונצים' אלא ידרוש...

חודש סיון - החודש התשיעי מתשרי למניין בריאת העולם, והשלישי מניסן למניין יציאת מצרים. מקור השם "סיון" במונח האשורי "סיונו", שפירושו - עת להט השמש. בלוח החקלאי שנחשף בחפירות 'גזר' העתיקה נקרא החודש "קציר כל" - קציר כללי. חודש סיון הוא חודש מלא ובו שלושים יום. מזלו - תאומים. המדרש מבאר שייכותו של מזל תאומים לחודש סיון - "אמר הקדוש ברוך הוא: נתתי את התורה בחודש השלישי במזל תאומים, שאם יבקש עשיו הרשע (= אחיו התאום של יעקב - ישראל) להתגייר ולבוא ללמוד (= ולקיים) תורה - יבוא וילמד!" (פסיקתא דרב כהנא י"ב)

ימים ואירועים מיוחדים בחולל סיון

להלן הימים המיוחדים שבחודש סיון, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשהיו סמוכים יותר:

מראשית פרי אדמתו, משבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל, מניחם בטנא ומביאם לבית ה', ככתוב "ולקח הכהן הטנא מידו והניחו לפני מזבח ה' אלקים"; וכן כתוב: **"וביום הביכורים** בהקריבכם מנחה חדשה".

עצרת - מקור שם זה אינו במקרא. חז"ל קראוהו כך בכל מקום לפי שחג זה (לבד היותו רגל בפני עצמו) הוא בבחינת המשך וסיום (שמיני) לשבעת ימי חג המצות וקשור עמהם. ימי הספירה שבין חג הפסח לחג השבועות אינם מהווים הפסק, והם כחולו של מועד בין שני החגים (על דרך שמיני עצרת הבא בהמשך לחג הסוכות), ומכאן שמו - עצרת, כלומר, עצרת של פסח.

חג השבועות הוא יום ההסתלקות (הילולא) של דוד המלך עליו השלום, ושל רבי ישראל הבעל שם טוב הקדוש.

כ"ח סיון - היום בו הגיע הרבי מליובאוויטש, נשיא דורנו, ונוות ביתו לחוף מבטחים בארה"ב - בצאתם מאירופה הבוערת - בשנת תש"א (1941).

א' סיון - ראש חודש. מיום זה ועד י"ב בסיון אין אומרים 'תחנון'. ביום זה באו בני ישראל למדבר סיני (שמות י"ט).

ו' סיון - חג השבועות, ולו ארבעה שמות:

חג הקציר - על שם קציר החיטים שבימים אלה. החיטים הן האחרונות להבשיל בתבואות השנה ובהן כלתה עונת קציר השנה, ובחג מביאים מנחה חדשה לבית ה'. זהו שכתוב: **"וחג הקציר** ביכורי מעשיך אשר תזרע בשדה".

חג שבועות - על שם ספירת העומר שספרנו במהלך שבעה השבועות שלפניו, וביום החמישים חג לה' ולתורה שניתנה ביום זה. וזהו שכתוב: **"וחג שבועות** תעשה לך ביכורי קציר חיטים"; **"ועשית חג שבועות** לה' אלקיך".

יום הביכורים - על שם לחם המנחה החדשה, שמניפים ביום זה במקדש מן התבואה החדשה. מנחה זו היא המתירה הבאת מנחות מן התבואה החדשה למקדש. ביום זה מתחילה עונת הביכורים - כל איש ישראל נוטל

קודם ציווי "הוכח תוכיח", כתוב "ולא תשנא את אחיך", כי זהו תנאי מוקדם לתוכחה. ואחר-זה כתוב "ולא תשא עליו חטא", כלומר, שאם לא פעלה התוכחה, בודאי אתה האשם, שלא היו דבריך דברים היוצאים מן הלב.

(על פי 'היום יום' כ"ו אייר)

הסיפור השבועי

השבועה הגורלית

ר' משה ויטנברג היה עשיר גדול ונדבן נודע לצדקה. שום עני או נזקק שהתדפק על פתח ביתו לא יצא ריקם מלפניו.

פעם אחת בא אליו יהודי דל ואביון ושפך לפניו את לבו השבור: בתו הגיעה לפרקה, ולאחר חיפושים רבים נמצא לה סוף סוף חתן הגון ומתאים. שטר התנאים בין הצדדים אף הוא כבר נחתם ומועד החתונה התקרב והולך. אלא שאין בידו פרוטה לפרוטה, ובוודאי אין ביכולתו לשלם את דמי הנדוניה שהתחייב עליהם. עתה חושש הוא כי בגלל זה יתבטל, חלילה, השידוך.

נגעו הדברים ללבו של ר' משה. מיד הוציא מכיסו את מלוא סכום הנדוניה ונתנו לאבי הכלה. "רק דבר אחד אבקש ממך", הוסיף ר' משה בחיוך, "אל נא תשכח להזמין אותי לחתונה".

האב המאושר לא היסס לרגע. "בשבועה!", זרק, "אזמין אותך לחתונה".

מועד החתונה התקרב, ובגלל רוב הטרדות הכרוכות בהכנות לקראתה נשתכחה מן האב התחייבותו לר' משה – בשבועה – להזמין לחתונה.

ליל הכלולות הגיע. המחותנים וקרובי המשפחה משני הצדדים הגיעו. גם הידידים והמכרים באו, מקרוב ומרחוק. הכול כבר היה מוכן ומזומן לקראת החופה. והנה, רגע לפני החופה התעלף אבי הכלה והשתטח מלוא קומתו ארצה.

מבוהלים מיהרו הקרובים לעורר את אבי הכלה מעלפונו ולהגיש לו כוס מים. אך פקח זה את עיניו ומיד פרץ בבכי. כל הניסיונות להרגיעו עלו בתוהו. הוא בכה בכי סוער שלא נגמר.

הביטו בו המוזמנים בדאגה מהולה בתימהון. במיוחד נבוכו הורי החתן וקרוביו מההתפתחות הבלתי צפויה. "מי יודע", החלו מתלחשים ביניהם, "שמא אינו מאוזן בנפשו ומיקח טעות יש כאן!".

הכניסו את האב לחדר צדדי. גם הרב נכנס אחריו, לדובבו ולנסות לסלק את המועקה שבלבו. לאחר שנרגע מעט סיפר לרב על טוב לבו של ר' משה ויטנברג ועל מעשה החסד שעשה עמו. "את מלוא הסכום נתן לי ורק בקשה אחת קטנה ביקש – להזמין לחתונה", חזר האב וגעה בבכי. "נשבעתי לו שכך אעשה, והנה עברתי על שבועתי!".

"אל דאגה", הרגיעו הרב, "דבר לא אירע. הבה נלך עתה, כל הקרובים והמוזמנים יחדיו, אל ביתו של ר' משה ונזמין אותו לחתונה. אף על פי שלא הוזמן בעוד מועד, ללא ספק יתרצה ויבוא".

ואמנם, המוזמנים כולם – ובראשם אבי הכלה והרב – יצאו לעבר ביתו המפואר של ר' משה, ששכן במרכז העיר והיה מוקף חומה נעולה בשער ברזל כבד. בהגיעם לביתו מצאו כי השער נעול מבפנים וחדרי הבית אפלים, חוץ מאגף אחד שנותר מואר. הדבר עורר תמיהה משום שעדיין הייתה שעת ערב מוקדמת.

אחד הצעירים שבחבורה דילג מעל השער ונכנס פנימה. אחר כך פתח את השער מבפנים ואיפשר לכל המוזמנים להיכנס גם כן. ועוד דבר עורר פליאה רבה – דלת הבית הייתה פתוחה לרווחה, כאילו עזב מישהו את הבית בחופזה ושכח לסוגרה.

נכנסו הרב ואבי הכלה פנימה, ואחריהם יתר המוזמנים. הגיעו עד החדר היחיד שממנו בקע אור ולתדהמתם גילו

לאחר ששבה אליו רוחו והוא התאוּש מהחוויה הקשה שפקדה אותו, הצטרף ר' משה אל הקהל הרב ויחדיו הלכו הכול לשמח את החתן והכלה.

לא חלפו ימים רבים, ור' משה שחש חוב עמוק להודות לה' על שהציל את חייו ורכושו, ביקש להקדיש את כל כספו למטרה מיוחדת של צדקה. לאחר התלבטות בינו לבין עצמו קיבל החלטה נועזת; בתוך פרק זמן קצר חיסל את כל עסקיו בחו"ל, צרר את כספו ועלה לארץ ישראל. הגיע ר' משה (בשנת תרמ"ה) לירושלים ובנה בכספו שכונה חדשה, לא הרחק משכונת מאה שערים. בשלב ראשון הקיפה השכונה שלושים ותשע דירות. את הדירות השכיר בכסף מועט לתושבים העניים (ומי לא היה עני אז...).

אך דמי השכירות ששילמו הדיירים שימשו גם דמי קנייה, ובמרוצת הזמן נעשו הדירות שלהם. בדמי השכירות שקיבל בנה בינתיים ר' משה דירות נוספות, וכך הוסיף וסייע לעוד ועוד מעניי ירושלים. השכונה שהקים ר' משה ויטנברג קרויה עד היום – 'בתי ויטנברג'.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

את בעל הבית מוטל על הרצפה, כפות בידיו וברגליו, ופיו סתום בסחבה. חבילות של כסף היו מפוזרות על השולחן ואף על הרצפה סביב.

התירו את ר' משה מכבליו וסייעו לו לקום על רגליו. הוא היה נסער כולו. "כמו מלאכים משמים באתם!", מלמל, "מלאכים משמים!". בתוך כך התברר כי כנופיית שודדים פרצה אל הבית, נעלה את שער החצר מבפנים והתנפלה על ר' משה. לאחר שכפתוהו בחבלים נטלו השודדים מכיסו את המפתח לכספת הכבדה והחלו מרוקנים אותה מתכולתה – סכום עצום של כסף.

הגנבים התנהלו בנחת ובשאננות, בידעם כי אין בבית איש מלבד ר' משה עצמו, וכי שער הכניסה לחצר נעול מבפנים. הם לא ציפו שמישהו יפריע להם בביצוע מלאכתם.

כששמעו קול המולה מכיוון השער, נבהלו. מחשש להיתפס, מיהרו לנטוש את שללם ונמלטו בחופזה מצידו האחורי של הבית. "אילולא הגעתם עכשיו", אמר ר' משה לאבי הכלה ולכל הניצבים סביב, "הייתי מאבד את כל רכושי וייתכן שגם את חיי".

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת בחוקותי

”אם בחוקותי תלכו...”

הקב”ה מבטיח לבני ישראל, שאם ילכו בחוקות התורה יזכו לברכה גשמית ורוחנית: הגשמים ירדו בעיתם, תבואות השדה ופרי העץ יהיו בשפע, יזכו הם לשבת לבטח בארצם מבלי שחיות טורפות יטרידום, פחדם יפול על אויביהם שיחששו להתגרות בהם, זרעם ירבה ויפרוץ, אלוקים יהיה בקרבם ויזכו לגדולה רוחנית.

”ואם לא תשמעו לי...”

אולם, אם לא ילכו בני ישראל בדרכי התורה ולא יאבו לשמוע בקול ה’, אזי ימאס בהם ה’ ויענישם בעונשים כבדים ונוראים שילכו ויחריפו באם יעמדו במרדם ולא ישובו בתשובה. התורה מפרטת שורה ארוכה של מכות וחוליים בבית ובשדה, בבריאות ובמשפחה ועד לגירוש מן הארץ, תוך מכות קשות מאויביהם שיכבשו את הארץ, יחריבו המקדש ויגלום לבין העמים.

בסיום הדברים הקשים מרגיע ה’ ומבטיח כי גם בגלותם בארצות העמים לא יפר הוא את בריתו לאברהם, יצחק ויעקב ולא יכלם או יחליפם באומה אחרת (ובאחרית הימים ישובו הפרט והכלל בתשובה שלימה וסוף ישראל לשוב לארצם, באשר ברית נצח כרת ה’ עם אבות האומה ובגאולה האמיתית והשלימה יקובצו כל בניהם לאחד אחד לארצם).

הנודר לה’ ערך נפש’

הנודר ערך נפש’ – להביא להקדש (לתרום כסף או

שווה כסף למקדש ולמשרתים בו בקודש) ערך אדם כלשהו מישראל, באומרו ”ערך פלוני עלי להקדש”, יחושב ערך נפשו של אותו פלוני על פי גילו ומינו.

הנודר ערך זכר מבן עשרים עד שישים – ישלם להקדש חמישים שקלים, מגיל חמש ועד עשרים – עשרים שקלים, מבן חודש עד חמש שנים – חמשה שקלים ומגיל שישים ומעלה – חמשה עשר שקלים.

הנודר להביא להקדש ערך נקבה מגיל עשרים ועד שישים – ישלם שלושים שקלים, מבת חמש ועד עשרים – עשרה שקלים, מגיל חודש עד חמש שנים – שלושה שקלים ומגיל שישים ומעלה – עשרה שקלים.

כאשר אין יד הנודר משגת ערכים אלו, יעריך הכהן את יכולתו הכלכלית של הנודר ויקבע בהתאם לכך את הערך הכספי אשר יושת עליו (כל השקלים האמורים, הינם שקלי כסף שהיו נוהגים באותם ימים).

דיני המוקדשים ותמורתם

משהקדיש אדם בהמה טהורה וראויה לקרבן, ניטלה ממנו האפשרות להמירה (להחליפה בכסף או בשווה כסף) כי מרגע הקדשתה חלה הקדושה על גופה. ואם בכל זאת ימירה המקדיש, יהיו גם הבהמה שהקדיש וגם תמורתה קודש.

ואם הבהמה המוקדשת טמאה לא תחול הקדושה על גופה באשר אינה ראויה להקרבה, והיא תימכר בשווייה שעל פי הערכת הכהן. ובמקרה שהתורם עצמו יהיה

מעוניין לקנותה, ישלם הוא את ערכה בתוספת חמישית (עשרים אחוזים משווייה).

כך הוא גם בנוגע לאדם המקדיש בית ורוצה לפדותו בכסף או שווה כסף תמורתו, עליו לתת שווי הבית על פי הערכת הכהן ובתוספת חמישית.

אם אדם אחר (לא המקדיש) מעוניין לקנות את המוקדש מידי ההקדש, לא יחויב בתוספת החומש.

התורה קובעת כי שוויו של שדה תבואה שהוקדש: חמישים שקל כסף לכל מידת 'חומר שעורים'. ובאם יחפוץ המקדיש לפדותה בעצמו, יוסיף על ערכה כנ"ל תוספת חומש.

אף שגם כאן מאפשרת התורה למקדיש לגאול את שדהו (בתוספת חומש), מכל מקום בענין זה ישנו סייג: אם קודם בוא היובל נמכר השדה (בחכירה) על ידי גזבר

ההקדש לאדם אחר, מכירתו מפקיעה אותו מידי בעליו הראשונים, ובהגיע היובל יחולק השדה בין הכהנים.

אך אם המקדיש את השדה אינו בעליו המקורי אלא חכר אותו מיד בעליו הראשונים, אזי בשנת היובל ישוב השדה לידי בעליו הראשונים, גם אם נמכר בינתיים על ידי הגזבר.

בהמשך הפרשה, על פי העקרונות האמורים, מוסיפה התורה דינים נוספים מדיני חרמות ומעשרות להקדש ותמורתם: אין למכור או לגאול רכוש אשר הוחרם להקדש; לעומת זאת בנוגע למעשרות, אפשר לפדותם בשוים ובתוספת חומש; מן הבקר ומן הצאן יופרש להקדש כל בעל חי עשירי. אין להמיר את המוקדשים, ומי שבכל זאת המיר - יהיו גם כאן הבהמה ותמורתה קודש.

הרב איר ללב - ספר התניא בוו...
 ירחיק עין רוב מלב...
 מחבר ספר התניא...
 חשבון תורה

ספרים תורנים

ספרים אחרים

2018		2017		2016	
א	ב	ג	ד	ה	ו
1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30
31	32	33	34	35	36

התחדשנו!
 בוטאו לבקר
 באתר המשודרג
 www.tanyaor.com

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there is a navigation bar with menu items like 'הבית', 'התורה', 'השנה החדשה', 'השאלות והתשובות', 'התשובות', 'התשובות', 'התשובות', 'התשובות'. Below this is a main video player showing a man with a beard speaking. To the right of the video player is a calendar for the month of Tammuz 2018. Below the video player is a grid of nine video thumbnails, each with a title and a play button icon. To the right of the grid is a QR code. At the bottom of the page, there is a footer with contact information and a list of books for sale.

הפנימיות שבתוך הייסורים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

חטא ועונשו

בפרשתנו מזהיר הקב"ה את עם ישראל לבל יסור מדרך התורה. בהמשך מוזכרים עונשים קשים ומכאיבים שבהם עלול להיענש עם ישראל, אם לא יקיים את התורה והמצוות. כאן מופיע הסבל כעונש שניתן לאדם בשל מעשיו.

חז"ל אומרים שהאדם צריך לקבל בשמחה את הייסורים שבאים עליו. איך אפשר לקבל ייסורים וסבל בשמחה? בספר התניא מוזכרות שלוש גישות לענין זה. הראשונה, שהסבל הוא למעשה טוב נסתר וכמוס, שבגלל רום מעלתו אינו נתפס אצלנו כטוב אלא כייסורים. על ידי עצם הגישה הזאת יזכה לעתיד לבוא לראות את הטוב הנפלא הזה. אלא שלשם כך יש להמתין עד זמן הגאולה השלימה, ורק אז יהיה אפשר לראות את הטוב.

מירוק מלמעלה

גישה נוספת – לראות בייסורים סוג של ניקוי ומירוק מלמעלה. מובא על כך משל מן מלך, שטינף את עצמו, ואביו, המלך הגדול, "רוחץ בכבודו ובעצמו צואת בנו-יחידו". רחיצה זו כרוכה בכאב, אך ברור שהדבר נובע מהאהבה הגדולה של המלך לבנו. כך הקב"ה רוחץ אותנו מהעוונות שהכתימו את נשמתנו, כדי שנהיה זכים וטהורים.

כאשר האדם מכיר בכך שגם הייסורים נובעים מאהבתו הגדולה של הקב"ה אליו, הוא מעורר למעלה שגם הניקוי והזיכוכ יהיו בלא ייסורים, אלא בטוב הנראה והנגלה. לשם כך אין צורך להמתין לזמן הגאולה, אולם יש צורך בהתבוננות ובהתעוררות של אהבה לקב"ה.

עמידה בניסיון

גישה שלישית – לראות בייסורים ניסיון מלמעלה. מהשמים מנסים את האדם לבחון אם רצונו האמיתי הוא בחיים הרוחניים, או שעיקר חפצו ורצונו הוא בחיי הגוף. כשהאדם עומד בניסיון, נעלם הרע ומתגלה הטוב הנראה והנגלה.

כאן אין צורך אפילו בהתבוננות ובהתעוררות של אהבה לה', אלא די בעצם העמידה בניסיון. כמו כן, די במידה מועטה של ייסורים כדי לנסות את האדם, ומיד כשיתברר שאין הוא מתרשם מהם – הם נעלמים. אולם דבר אחד צריך בכל זאת – לעמוד בניסיון.

לראות את הטוב

רבי שמעון בר יוחאי מלמד אותנו גישה נוספת. הגמרא מספרת שרבי שמעון שלח את בנו לחכמים גדולים, שיברכוהו. כשחזר, אמר לאביו שבמקום ברכות אמרו לו דברים של הפך הברכה. הסביר לו רבי שמעון שבדבריהם רמזו ברכות מופלאות, אף שבמבט חיצוני נראו כהפך הברכה.

כאן בא לידי ביטוי היתרון המיוחד של פנימיות התורה (שהיתה ענינו העיקרי של רבי שמעון בר יוחאי) – אין צורך להמתין לזמן העתיד, אין הכרח בהתעוררות אהבה ואף לא בעמידה בניסיון. פנימיות התורה מגלה מיד את הטוב שבכל דבר, בדרך גלויה ובהירה.

פנימיות התורה חושפת בכל דבר את האמת האלוקית, את הברכה והקדושה, שיתגלו לעתיד לבוא. על ידי לימוד תורת החסידות אפשר לראות זאת כבר עתה.

קבלת עול מתוך תענוג

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

בקשה ונתינת כח

פרשת בחוקותי נפתחת בפסוק "אם בחוקותי תלכו", ובהמשך מובטח השכר על כך. לכאורה נראה שהקב"ה מציב כאן תנאי לקבלת ברכותיו. אולם הגמרא מפרשת: "אין 'אם' אלא לשון תחנונים". כלומר, לא תנאי מציב לנו הקב"ה, אלא מבקש בקשה נפשית. הקב"ה מתחנן, כביכול, לפני עם ישראל – אנא, לכו בחוקותי.

ברור ומובן, שבקשה כזאת מאת הקב"ה איננה רק בקשה, אלא יש בה משום נתינת כח וסיוע. הקב"ה נותן את הכוחות ומבטיח לכל יהודי שאמנם יצליח לקיים את "בחוקותי תלכו". דבר זה מופנה אף אל היהודים הרחוקים ביותר, שהרי נאמר: "לבלתי יידח ממנו נידח".

כמו חוק

מה הקב"ה מבקש שנעשה? – "בחוקותי תלכו". לדברי כמה מפרשים, הכוונה היא למצוות התורה. ידוע, שיש שלושה סוגים במצוות: 'משפטים' (מצוות שכליות), 'עדות' (מצוות שהשכל עצמו לא היה מחייבן, אך לאחר ציווי התורה ניתן להבינן; כמו החגים והמועדים, למשל), ו'חוקים' (מצוות שלמעלה מכל היגיון; כמו שעטנז, פרה אדומה וכדומה). אולם התורה בוחרת כאן להגדיר את כל המצוות בשם הכולל 'חוקים'.

הטעם לכך:

כאן חפץ הקב"ה להורות לנו דרך בקיום המצוות – קיימו את כל המצוות כפי שמקיימים 'חוקים'. גם את ה'עדות' וה'משפטים', אף על פי שהן מובנות בשכלנו, עלינו לקיימן מתוך קבלת עול, כציות לרצון ה'. לא משום

שהשכל מחייב כך, אלא משום שהקב"ה ציווה – "חוקה חקקתי, גזירה גזרתי".

בלי הגבלות

צורה כזאת של קיום מצוות עלולה להיראות יבשה ונטולת חיות, אך האמת היא, שדוקא קבלת העול היא המביאה את התענוג הגדול ביותר. אין זו קבלת עול של חוסר ברירה, אלא התמסרות מוחלטת לקב"ה, עד שכל השאיפה היא לגרום לו קורת רוח, כעבד נאמן, שכל תענוגו הוא בהסבת עונג לאדונו.

דוקא על ידי התבטלות וקבלת עול מגיעים ל"תלכו" – לעלייה ולהתקדמות רוחנית (שנקראת הליכה). כל עוד עבודת ה' תלויה בשכל ובהבנה, היא מוגבלת על ידם ואינה יכולה לפרוץ לגבהים אמיתיים. דוקא על ידי קבלת עול מגיעים לעלייה אמיתית ובלתי מוגבלת.

גשם מלמעלה

ומהו השכר שהקב"ה מבטיח על קיום מצוות כזה? אומרת התורה: "ונתתי גשמיכם בעתם". כשם שגשם הוא דבר הבא מלמעלה, כך 'גשם' במובן הרוחני רומז לתורה, שבאה מלמעלה. הקב"ה מבטיח לנו, שעל ידי "בחוקותי תלכו" נזכה לאור התורה, עד לאור הגדול שיתגלה על ידי משיח צדקנו.

שפע זה יורד עד העולם הגשמי כפשוטו, עד גשמים כפשוטם של דברים, אך הדברים באים באופן שהרווחה הגשמית איננה מפריעה, חלילה, לעבודת ה', אלא להפך – היא מסייעת לעבוד את הקב"ה מתוך מנוחת הנפש והרחבת הדעת.

(מתוך הספר "שלחן-שבת")

על-פי 'ליקוטי-שיחות' כרך א')

חסידות על הפרשה בחוקותי

"ואכלתם ולא תשבועו" – תחזרו על לימודכם שוב ושוב, ובכל פעם יהיו בעיניכם כחדשים ממש, וככל שתברו לשקוד בתורה, לעולם לא תשבוע נפשכם בה.

(לקוטי תורה ויקרא עמ' מח)

לקרב מתוך הקרבה

... ולא ימירנו ואם המר ימירנו והיה הוא

ותמורתו יהיה קודש... (כו, לג)

המר ימירנו והיה הוא – ראשי תיבות הו"י, והוא צירוף שם הו"י השייך לחדש שבט (סידור האריז"ל)

המרה – רומז ל'המרת' יהודי שאינו מודע ליהדותו ולהחזירו לצור מחצבתו. "לא ימירנו" – לכאורה לא היו צריכים לעסוק בעבודה זו, שכן בירידה ממקומו להתעסק עם יהודי זה, האדם מביא את עצמו לידי ניסיון, אבל מבלי הבט על כך מוכרח להיות "המר ימירנו" (כמרוז בצירוף שם הו"י הנ"ל, המתחיל במילים אלו), שכן אין לך דבר העומד בפני פיקוח נפש רוחנית.

ואם ישאל השואל: כיצד, באמת, יכניס את עצמו לניסיון כזה? על זה ממשיך הכתוב "והיה הוא" – לא זו בלבד שלא ייפול מדרגתו חלילה אלא עוד יתוסף לו תקיפות ושלמות בעבודתו, "והיה – בהווייתו יהא" (ברכות יג).

והנה, המילים "ותמורתו יהיה קודש" אינן כלולות בצירוף. ללמדנו, שחובתנו להמשיך ולעסוק ב"המר ימירנו" גם במקרה שאין רואים תוצאות, לא רואים את ה"יהיה קודש". עלינו לעשות את שלנו והקב"ה יעשה את שלו.

(לקוטי שיחות כרך כו עמ' 90)

עבודה מתוך הליכה ועלייה מתמדת אם בחוקותי תלכו (כו, ג)

מפרש הבעל שם טוב:

"אם בחוקותי" – הפסוק מדבר באדם שהגיע לחוק קבוע בעבודתו, שממנו הוא אמנם לא גורע אך גם אינו מוסיף, מצווה עליו התורה:

"תלכו" – אסור לו לישאר במצב זה, אלא עליו לחדש ולהוסיף בעבודתו מתוך הליכה ועלייה תמידית.

זהו שכתוב (תהילים פא) "כי חוק לישראל הוא, משפט לאלוקי יעקב": "כי חוק לישראל הוא" – מי שעבודתו היא בבחינת חוק קבוע, ללא תוספת, "משפט לאלוקי יעקב" – יצטרך לתת על כך דין ומשפט.

(כתר שם טוב עמ' לה)

'לאפות' את התורה באש האהבה ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד . . ואכלתם ולא תשבועו (כו, כו)

לחם – היינו תורה, שנמשלה ללחם (ראה שבת קכ).
"עשר נשים" – היינו עשר כוחות הנפש.

"ואפו עשר נשים לחמכם" – יש 'לאפות' את התורה שלומדים ברשפי האהבה לה' המתעוררת בעת התפילה, אהבה כזו החודרת לכל עשר כוחות הנפש.

"בתנור אחד" – אש האהבה באה מהתבוננות ב'אחד', באחדות הבורא. רק כשלומדים תורה בצורה כזו נקלטים דברי תורה בנשמה, ואילו כשאין התורה 'אפויה' באש האהבה אין היא 'מתעכלת' היטב בנשמה. וכפי שהוא בלחם גשמי, שרק אם הוא אפוי טוב הוא מתעכל כראוי.

בקרואותנו באתר
www.tanyaor.com המחודש
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנצח

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

YouTube Facebook

שבת שלום!!!

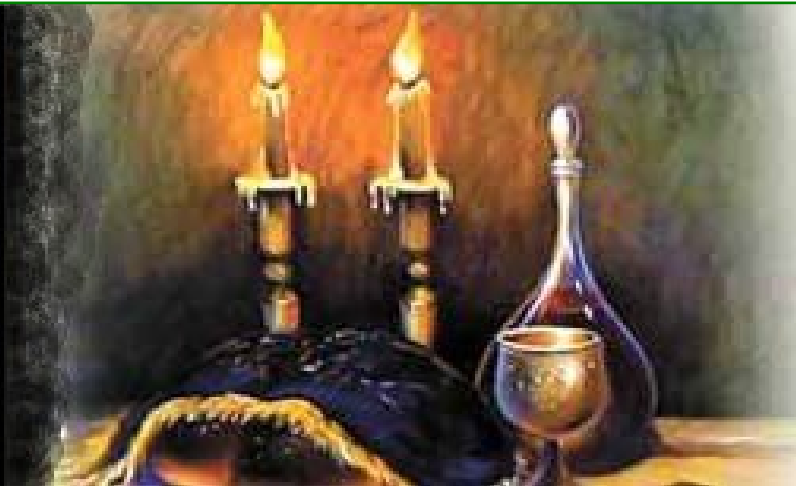
ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
20:10	18:53	י-ם
20:12	19:09	ת"א
20:14	19:01	חיפה
20:11	19:10	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון